

РЕШЕНИЕ

№ 52

гр. Шумен , 31.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ШУМЕН, VIII-И СЪСТАВ (Г) в публично заседание на
двадесет и трети март, през две хиляди двадесет и първа година в следния
състав:

Председател: Валентина Л. Тонева

при участието на секретаря Й. Р. К.

като разгледа докладваното от Валентина Л. Тонева Гражданско дело №
20203630101878 по описа за 2020 година

Предявени са искове с правно основание чл. 422, ал. 1, вр.чл. 124, ал.1 от ГПК, вр. чл. 66, ал.2 от КТ, вр. т. 7 от Допълнително споразумение № ***/ ***, сключено към Трудов договор № ***, вр. чл. 23 от Колективен трудов договор на „Водоснабдяване и канализация-Шумен,, ООД и по чл. 86 от ЗЗД от Д. Н. К., ЕГН *****, чрез адв. Г. при САК, **срещу** „Водоснабдяване и канализация-Шумен,, ООД, с **, с адрес: гр. Шумен, ул.“В.”, представлявано от Ж.П.. Ищцата основава исковата си претенция на следните фактически твърдения: Сочи, че по повод подадено от нея заявление по ч.гр.д. № ***, по описа на ШРС, била издадено заповед № ***, по реда на чл. 410 от ГПК, като в срока по чл. 415 от ГПК е предявила настоящите установителни искове.

Твърди, че със Заповед № ***, управителят на „Водоснабдяване и канализация-Шумен,, ООД, на основание чл. 328, ал.2 от КТ, прекратил трудовото правоотношение на ищцата, считано от ***. Освен дължимите обезщетения за неползван платен отпуск и за неспазен срок на предизвестие чл. 23, ал.1 от КТ за 3 месеца, в заповедта работодателят е записал, че на ищцата следва да се изплати и обезщетение, *„съгласно допълнително споразумение № ***/***, за 12 месеца“*. Ищцата заявява, че размерът на това обезщетение, описан в заповедта, противоречи на договореното в ДС № ***/**. Твърди се, че в Допълнително споразумение № ***/**, сключено към трудов договор № ***, в т.7 допълнителни условия, е посочено: *„При едностранно изменение или прекратяване на трудовите правоотношения от страна на работодателя, независимо от основание, служителът има право на обезщетение за 12 месеца, в размер на brutното му трудово възнаграждение, получено при пълен работен месец, увеличено с размерите по чл. 23, ал.1 от КТД на дружеството“*. Заявява, че съгласно чл. 23, ал.1 от КТД: *„Работник или служител, член на синдикална организация страна по този договор ,уволнен при условията по чл. 328,ал.1,*

т.1, 2, 3, 4 и ал.2 получава за срока на предизвестие и допълнително обезщетение в размер на 50% от минималното трудово възнаграждение за бранша, за лицата с трудов стаж до 10г. и над 100% от минималното трудово възнаграждение за бранша, за лицата с трудов стаж над 10 години.“ Твърди се, че ищцата е с над 10 години трудов стаж и е член на синдикалната организация. Заявява се, че последното месечно брутно трудово възнаграждение, получено на пълен работен месец, е в размер на 1710лв. и твърди, че същото следва да бъде увеличено с 628,30лв. съгласно чл. 23, ал.1 от КТД и изчислено по следния начин: 1710лв. +628,30 лв. общо 2338,30лв. x 12 месеца, т.е дължимо общо 28 059,60 лв. Заявява, че работодателя е изплатил само сумата от 20 520 лв. и не е изплатил разликата от 7539,60 лв.

Ищцата подала заявление по чл. 410 от ГПК пред ШРС, по което е образувано ч.гр.д. № ***г. по описа на ШРС и е издадена заповед № ***г. за изпълнение на парично задължение за 7539,60лв.- главница и 228,28лв. мораторна лихва върху главницата за периода от 29.02.20г. до 16.06.20г. и законната лихва върху главницата считано от 17.06.2020г. до изплащане на вземането, както и разноски в общ размер от 653,36лв. По заповедта е депозирано възражение в законовия срок.

Иска се да се постанови решение, с което да се признае за установено, че ответникът дължи сумата от 7539,60лв. главница, представляваща дължим остатък за заплащане на обезщетение съгласно т.7 от ДС № ***/***г. вр. чл. 23, ал.1 от КТД и Заповед № ***г. за прекратяване на трудово правоотношение ;и сумата от 228,28 лв. мораторна лихва върху главницата за периода от 29.02.20г. до 16.06.20г. за които вземания е издадена заповед № ***г. по реда на чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № ***г. по описа на ШРС.

Прилага писмени доказателства. Претендира за разноски в заповедното производство в исковото производство.

В предоставения, на основание чл. 131 от ГПК срок, ответникът **е депозирал отговор**. В отговора се сочи, че предявените искове са допустими, но неоснователни. Излага се подробно становище относно начина на тълкуването на т.7 от Допълнително споразумение № ***/***г. Моли се да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани.

Съдът, като обсъди събраните доказателства, достигна до следните фактически изводи:

Установителният иск е предявен от ищеца по реда и в срока по чл. 415, ал. 1 от ГПК, на основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, след издаване по негово заявление на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № ***г. по реда на чл. 410 от ГПК, по ч.гр.д. № ***г. по описа на ШРС. Налице е идентичност на страните по заповедното и по настоящото исково производство. Претендира се установяване на вземания, съответни на задълженията, посочени в заповедта за изпълнение. Ето защо, настоящият състав, предвид единството на настоящото и заповедното производство, приема, че установителният **иск е допустим**.

Не се спори между страните, а се потвърждава и от събраните писмени доказателства, че между тях е съществувало валидно трудово правоотношение, като ищцата е заемала длъжност „главен юрисконсулт“, категория персонал- специалисти. На ***г. било сключено допълнително споразумение № ***/***г към трудов договор № ***г., съгласно което, страните се договорили за следното: *“При едностранно изменение или*

*прекротяване на трудовите правоотношения от страна на работодателя, независимо от основаниято, служителят има право на обезщетение за 12 месеца, в размер на brutното му месечно трудово възнаграждение, получено при пълен работен месец, увеличено с размерите на чл. 23, ал.1 от КТД на дружеството,,. Трудовото правоотношение между страните било прекратено със Заповед №***г. на управителя на дружеството, считано от ***г., на основание чл.328, ал.2 от КТ, поради сключване на договор за управление на предприятието. В заповедта е посочено да се изплатят следните обезщетения:*за неползван платен отпуск в размер на 21 дни;*за неспазен срок на предизвестieto –за 3 месеца;*обезщетение съгласно допълнително споразумение № ***/***г за 12 месеца в размер на brutното трудово възнаграждение получено при пълен работен месец ;*и на основание чл. 23 ал.1 от КТ в размер на 100% от МТВ за бранша 628,30 лв. за лица с трудов стаж над 10 г за срока на предизвестieto 3 месеца.*

Установителната претенция касае сумата от 7539,60лв. главница, представляваща дължим остатък за заплащане на обезщетение, съгласно т.7 от ДС № ***/ ***г. вр. чл. 23, ал.1 от КТД и Заповед № ***г. за прекротяване на трудово правоотношение ; и сумата от 228,28 лв. мораторна лихва върху главницата за периода от 29.02.20г. до 16.06.20г. за които вземания е издадена заповед № ***г. по реда на чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № ***г. по описа на ШРС . За да е налице основателност на този иск, е необходимо ищецът да докаже факта на прекротяването на трудовия договор между страните, на посочените в ИМ основания, изплащането на обезщетенията на ищцата посочени в Заповед № ***г. за прекротяване на трудово правоотношение и дължимостта на претендирания остатък /в посочения размер/ допълнително уговорено обезщетение с ДС № ***/ ***г. вр. чл. 23, ал.1 от КТД. Уговарянето на обезщетение между работника и работодателя не противоречи на императивна правна норма. Безспорно е, че работодателят има право да уговаря индивидуални трудови условия с всеки от служителите или работниците, поради това и правоотношенията помежду им се уреждат с индивидуални трудови договори, като е налице изискването, тези условия да не са уредени с повелителни разпоредби на закона и да са по-благоприятни от установените с КТД. Видно от представените по делото доказателства, допълнителното споразумение е сключено между надлежни страни – ищцата като работник и работодателят, управителят на „ВиК –Шумен“ ООД- инж. С.Д.. Предвидените в чл. 66, ал.2 от КТ, условия на т.н. факултативно /допълнително/ съдържание на трудовия договор всъщност, по-пълно изразява интересите на страните, като тук безспорно са изключени условията, които са уредени с повелителни норми на закона. По този начин могат да се договарят всъщност всички въпроси, които изобщо не са уредени в закона или ако са уредени, това да не е с императивни норми, а с диспозитивни такива. Освен това, предмет на индивидуално договаряне може да са всички въпроси, които са предмет на колективно договаряне. При положение, че вече е сключен КТД, тези въпроси могат да бъдат преуредени с индивидуалния трудов договор, но само ако се предвиждат по-благоприятни условия на труд от установените с КТД. В този смисъл уговарянето на обезщетение, чийто размер надвишава уговореното в колективния трудов договор, не представлява заобикалянето на закона, доколкото изрично законодателят в чл.66, ал.2 от КТ е предвидил възможността с трудовия договор да се уговорят и други условия, свързани с предоставянето на работна сила, които не са уредени с повелителни разпоредби на закона, както и условия,

които са по-благоприятни за работника или служителя от установените с КТД.

Съгласно съдебната практика, обективирана в решение №505/ 03.01.2013г. по гр.д.№ 1476/2011г., IVг.о., в гражданското право страните са свободни да определят съдържанието на договора. Договорната свобода е принцип на гражданското право и тя е ограничена единствено от императивите разпоредби на закона и добрите нрави. Забраната по чл. 66 ал.2 от КТ ограничава допълнително договорната свобода в трудовото право, да се уговарят условия, които са по-неблагоприятни за работника или служителя от установените с колективния трудов договор. Тази забрана не изключва възможността страните по трудовия договор да имат и други отношения (напр. по договор за заем или отношения, произтичащи от непозволено увреждане), но всички отношения между тях, които са свързани с възникването, съществуването, изпълнението и прекратяването на трудовото правоотношение, както и с изпълнението на колективните трудови договори и установяването на трудов стаж са трудови. Съгласно нормата на чл. 20 ЗЗД, когато се тълкуват договорите, трябва да се търси действителната обща воля на страните – върху какво страните са се споразумели и какъв правен резултат трябва да бъде постигнат. Отделните уговорки трябва да се тълкуват във връзка едни с други и всяка една да се схваща в смисъла, който произтича от целия договор, с оглед целта на договора, обичаите в практиката и добросъвестността – какви са и как се съчетават отделните правомощия на страните с оглед постигането целта на договора, какво поведение на страната кои правомощия поражда за нея и как може да се упражняват те.

В конкретния казус, с допълнителното споразумение страните валидно са уговорили при прекратяване на трудовото правоотношение от страна на работодателя последният да изплати на служителя обезщетение за дванадесет месеца в размер на брутното месечно трудово възнаграждение, получено при пълен работен месец, увеличено с размерите по чл.23, ал.1 от КТД на дружеството. Съобразявайки съдържанието на споразумението се налага извод, че задължението ще възникне, когато работодателят прекратява трудовия договор без вина на служителя, а доколкото в настоящия казус трудовият договор е прекратен на такова основание-чл.328, ал.2 от КТ, то следва, че обезщетението се дължи. Уговорката е в съответствие с разпоредбата на чл.66, ал.2 от КТ, допускаща страните по трудовото правоотношение да договарят обезщетения, различни от тези, които се дължат на различни основания, във връзка с прекратяване на трудовото правоотношение, сочени в гл.X, р.ІІІ от КТ, /Р.81/06.03.2013г. по гр.д. №700/2012г., IVг.о./ Право на работодателя е да избере с кого да уговори и други условия, свързани с предоставянето на работна сила, стига те да са по-благоприятни от тези в КТД. Именно разпоредбата на чл.66, ал.2 от КТ сочи, че на работодателя е предоставена такава възможност. В противен случай, законодателят нямаше да предвиди възможност за уговаряне на по-благоприятни условия с индивидуалния трудов договор. От показанията на св. Р. се установява, че в случая подписаното с ищцата споразумение не е единствено, а има подписани такива с общо 14 служители. Показанията на тази свидетелка потвърждават извода направени от съда. По делото е прието заключение на СИЕ ,прието и неоспорено от страните, което също подкрепя извода на съда . Предвид изложеното, съдът намира, че искът за заплащане на сумата 7539,60лв., представляваща обезщетение, договорено с допълнително споразумение №***/***г., се явява основателна и следва да бъде

уважена. Уважаването на главният иск налага уважаване и на акцесорната претенция за лихва от **228,28 лв.**

По разноските: Ответникът следва да заплати разноски в размер на 1569,50 лева, включващи адвокатско възнаграждение, д.т. за исково, д.т. за заповедно производство/ в полза на ищцата. Ответникът следва да заплати по сметка на РС – Шумен, сума от 200лв, за възнаграждение на вещо лице.

Водим от гореизложеното съдът,

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО между страните, че „Водоснабдяване и канализация-Шумен,, ООД с ***, с адрес: гр. Шумен, ул.“В.*** **ДЪЛЖИ** на Д. Н. К., ЕГН *****, **сумата от 7539,60лв. главница**, дължим остатък за заплащане на обезщетение съгласно т.7 от ДС № ***/ ***г. вр. чл. 23, ал.1 от КТД и Заповед № ***г. за прекратяване на трудово правоотношение; **и сумата от 228,28 лв.** мораторна лихва върху главницата за периода от 29.02.20г. до 16.06.20г., вземания за които е издадена заповед № ***г. по реда на чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № ***г. по описа на ШРС.

ОСЪЖДА „Водоснабдяване и канализация-Шумен,, ООД с ***, с адрес: гр. Шумен, ул.“В.***, **да заплати** на Д. Н. К., ЕГН *****, **сумата от 1569,50лв.** (хиляда петстотин шестдесет и девет лева и петдесет ст.), представляваща направени разноски за адвокатско възнаграждение, д.т. за исково производство, д.т. за заповедно производство.

ОСЪЖДА „Водоснабдяване и канализация-Шумен,, ООД с ***, с адрес: гр. Шумен, ул.“В.***, **да заплати** в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на ШРС, **сумата от 200лв.** (двеста лева), възнаграждение за вещо лице.

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок от връчването му на страните, пред Шуменски окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Шумен: _____